

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน มีความใส่ใจเกี่ยวกับการชาร์ตแบตเตอรี่ของคุณ อย่าได้สูญเสียเวลาของคุณในการคิดเกี่ยวกับผู้อื่น บดเครื่องปรุงของตนเองและกลับมามีความซาบซึ้ง
- คำถาม:** เหตุใดจึงมีความจำเป็นสำหรับพ่อที่จะอธิบายทุกสิ่งแก่ลูกในรายละเอียดและให้เวลากับลูกอย่างมาก แม้ว่าคุณจะรู้ว่าจะเป็นเพียงแค่วันที่ก็ตาม?
- คำตอบ:** เพราะพ่อเห็นว่ามีการพัฒนาขึ้นในตัวลูกหรือไม่หลังจากที่ได้ให้ความรู้แก่ลูก และแล้วท่านก็ยังคงให้ความรู้เพื่อให้เกิดการปรับปรุงนั้นเกิดขึ้นในตัวลูกอย่างต่อเนื่อง ท่านให้ความรู้ของเมล็ดและทั้งต้นไม้และเป็นไปเพราะสิ่งนี้ที่ท่านถูกเรียกว่ามหาสมุทรแห่งความรู้ หากท่านจะจากไปหลังจากที่ให้มันตราของหนึ่งวันที่แก่ลูกแล้ว ท่านก็จะไม่ได้รับสมญาว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้

โอมชานติ พ่อทางจิตหนึ่งท่านและอธิบายแก่ลูกๆ ทางจิต ในหนทางความเลื่อมใสศรัทธา แม้ว่าพวกเขาจะกราบไหว้บูชาพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ชีวา สติปัญญาของพวกเขาก็ตระหนักว่าท่านเคยอยู่ที่นั่นและไปแล้ว ที่ไหนก็ตามที่พวกเขาเห็นลิงกัม พวกเขา ก็กราบไหว้บูชาสิ่งนั้น ลูกเข้าใจว่าชีวาอาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุด ท่านเคยอยู่และจากไป และเหตุนี้เองพวกเขาจึงสร้างอนุสรณ์ของท่านและกราบไหว้บูชาสิ่งนั้น เมื่อลูกจดจำท่าน สิ่งนั้นก็เข้าไปอยู่ในสติปัญญาของลูกอย่างแน่นอนว่าท่านคือผู้ที่ไม่มีตัวตน ท่านคือผู้อาศัยของดินแดนสูงสุด พวกเขาเรียกลิงกัมว่าชีวาและกราบไหว้บูชา พวกเขาไปที่วัดและก้มลงให้กับสิ่งนั้น พวกเขาออฟเฟอร์นม, น้ำ, ผลไม้ ฯลฯ แก่ลิงกัม แต่สิ่งนั้นไม่มีชีวิต พวกเขาเฝ้าแต่กราบไหว้บูชาสิ่งไม่มีชีวิต เวลานั้นลูกรู้ว่าผู้เดียวนั้นคือผู้มีชีวิตและสถานที่อยู่อาศัยของท่านคือดินแดนสูงสุด เมื่อผู้คนเหล่านั้นกราบไหว้บูชาท่าน สติปัญญาของพวกเขาก็สำนึกว่าท่านคือผู้อาศัยของดินแดนสูงสุด และท่านได้เคยอยู่และจากไป เหตุนี้เองสัญลักษณ์เหล่านั้นจึงถูกทำขึ้นและพวกเขากราบไหว้บูชาสิ่งเหล่านั้น สัญลักษณ์เหล่านั้นไม่ใช่ชีวา แต่เป็นเพียงสัญลักษณ์ของท่าน ในท่านเองเดียวกันผู้คนกราบไหว้บูชารูปปั้นของเทพซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ไม่มีชีวิต สิ่งเหล่านั้นไม่มีชีวิตอย่างไรก็ตามพวกเขาไม่เข้าใจว่าผู้มีชีวิตเหล่านั้นได้จากไปแล้ว แน่แน่นอนว่าพวกเขาต้องกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่และลงมาเวลานี้ลูกๆ ได้รับความรู้ ลูกเข้าใจว่าเหล่าเทพที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชาทั้งหมดนั้นได้กลับมาใช้ชาติเกิดใหม่ต่อไปเรื่อยๆ ดวงวิญญาณทั้งหมดนั้นเหมือนกัน ชื่อมันไม่ได้เปลี่ยนแปลง แต่ชื่อของร่างกายเปลี่ยนแปลง แต่ละดวงวิญญาณอยู่ในร่างใดร่างหนึ่ง พวกเขาต้องกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่อย่างแน่นอน ผู้ที่เคยเป็นคนแรกที่มีร่างกายก็ได้รับการกราบไหว้บูชา(ลักษมีและนารายณ์ของยุคทอง) เวลานั้นลูกมีความคิดเกี่ยวกับความรู้ที่พ่อให้ลูก ลูกเข้าใจว่าภาพลักษณ์ที่ลูกกราบไหว้บูชาคืออันดับหนึ่ง ลักษมีและนารายณ์นี้มีชีวิตอยู่ในรูปที่มีชีวิต พวกเขาเคยมีชีวิตอยู่ที่นั่นในบารัต แต่พวกเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไป ผู้คนไม่ได้เข้าใจสิ่งนั้น, ด้วยการกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่พวกเขาก็ใช้รูปและนามที่แตกต่างกันไปและเล่นบทบาทของ 84 ชาติเกิดของเขาต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีใครในพวกเขาที่คิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ พวกเขาเคยมีชีวิตอยู่ในยุคทองอย่างแน่นอน แต่เวลานี้พวกเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไปแล้ว ไม่มีใครแม้กระทั่งสามารถเข้าใจสิ่งนี้ เวลานั้นลูกรู้แล้วว่าตามแผนของละครพวกเขาจะเข้ามาสู่รูปที่มีชีวิตอย่างแน่นอน ความคิดเหล่านี้ไม่ได้เข้าไปสู่สติปัญญาของมนุษย์ แต่พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาเคยมีอยู่อย่างแน่นอน ภาพลักษณ์ที่ไม่มีชีวิตของพวกเขาเวลานี้คงอยู่ แต่มันไม่ได้เข้าไปในสติปัญญาของใครว่าผู้ที่มีชีวิตเหล่านั้นได้จากไปที่ใด ผู้คนพูดถึงกลับมาใช้ชาติเกิดและมี 8.4 ล้านชาติเกิด เพียงลูกๆ เท่านั้นที่รู้ว่ามนุษย์ใช้เพียง 84 ชาติเกิดเท่านั้นและไม่ใช้ 8.4 ล้านชาติเกิด ผู้คนกราบไหว้บูชารามจันทร แต่พวกเขาไม่รู้ว่ารามาจากไปที่ไหน ลูกรู้ว่าดวงวิญญาณของศรียามนั้นจะต้องกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่อย่างแน่นอน ดวงวิญญาณนั้นสอบตกในการสอบที่นั่น อย่างไรก็ตามเขาต้องมีชีวิตอยู่ในรูปใดรูปหนึ่งอย่างแน่นอน เป็นที่นี้ที่ลูกเฝ้าแต่ทำความเพียรพยายาม ชื่อของรามนั้นได้รับการยกย่องอย่างมาก และดังนั้นดวงวิญญาณนั้นจะมาและจะต้องรับความรู้ที่แน่นอน เวลานั้นเนื่องจากผู้คนไม่รู้อะไรเลยลูกจึงต้องทิ้งเรื่องนั้นไว้ เวลาสูญเสียไปด้วยการเข้าไปสู่สิ่งเหล่านี้ ทำไมไม่ใช้เวลาของคุณอย่างมีค่าแทนที่จะใช้เวลาในลักษณะนั้น? ลูกแต่ละคนต้องชาร์ตแบตเตอรี่ของคุณเพื่อความก้าวหน้าของคุณเอง การคิดเกี่ยวกับสิ่งอื่นๆ คือการคิดเกี่ยวกับผู้อื่น เวลานั้นลูกต้องคิดเกี่ยวกับตนเองเท่านั้น มันควรจะจดจำพ่อ คนอื่นก็ต้องศึกษาเล่าเรียนอย่างแน่นอนเช่นกัน พวกเขาต้องชาร์ตแบตเตอรี่ของพวกเขา แต่ลูกแต่ละคนต้องชาร์ตแบตเตอรี่ของคุณเอง มีคำกล่าวว่า บดเครื่องปรุงของตนเองและลูกจะรู้สึกซาบซึ้ง พ่อได้กล่าวว่า เมื่อลูกสโตปะธานสถานภาพของลูกก็สูงมาก เวลานั้นทำความเพียรพยายามอีกครั้งและจดจำพ่อและบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย มีจุดหมายปลายทางนี้ ลูกจะกลับมาสโตปะธานโดย

คิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ด้วยการคิดถึงนารายณ์เราก็จะกลายเป็นนารายณ์ ผู้ที่จดจำนารายณ์ในช่วงเวลาสุดท้าย... ลูกต้องจดจำพ่อที่จะทำให้บาปของลูกสามารถถูกตัดออกไปและแล้วลูกก็สามารถกลายเป็นนารายณ์ นี่เป็นวิธีที่สูงที่สุดที่จะเปลี่ยนจากคนธรรมดาไปเป็นนารายณ์ จะไม่มีเพียงบุคคลเดียวที่กลายเป็นนารายณ์ เป็นทั้งราชวงศ์ที่กลายเป็นเช่นนี้ พ่อทำให้ลูกสามารถที่จะทำความเพียรพยายามสูงสุด นี่คือความรู้ของราชาโยคะและลูกต้องกลายเป็นนายของทั้งโลก ยิ่งลูกทำความเพียรพยายามมากเท่าไรก็จะยิ่งมีคุณประโยชน์มากขึ้น ประการแรกมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ บางคนแม้กระทั่งเขียนว่า ดวงวิญญาณนั้นๆกำลังจดจำพ่อ ดวงวิญญาณเขียนผ่านร่างกาย ดวงวิญญาณมีสายใยกับชีพบาบา ฉันดวงวิญญาณมีร่างกายที่มีรูปและนามเช่นนั้นเช่นนี้ ลูกต้องพูดเช่นนั้นอย่างแนนอนเพราะมีการให้ชื่อแก่ร่างกายที่แตกต่างกันที่ดวงวิญญาณนำมาใช้ ฉันคือดวงวิญญาณนี้เป็นลูกของท่านและชื่อของร่างกายของดวงวิญญาณนี้คือชื่อนั้นชื่อนี้ ชื่อของดวงวิญญาณไม่เคยเปลี่ยนแปลง ฉันดวงวิญญาณนี้มีร่างกายเช่นนั้นเช่นนี้ ร่างกายต้องมีชื่ออย่างแนนอน ไม่เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีปฏิสัมพันธ์ใดๆ ที่นี้พ่อพูดว่า พ่อเข้ามาในร่างกายของบราห์มานี้ชั่วคราว พ่ออธิบายแก่ดวงวิญญาณของผู้นี้ด้วยเช่นกัน พ่อได้มาเพื่อสอนลูกผ่านร่างกายนี้ นี่ไม่ใช่ร่างของพ่อ พ่อเข้ามาในร่างกายนี้ และแล้วพ่อก็จะกลับไปยังดินแดนของพ่อ พ่อมาเพื่อให้มันตรานี้แก่ลูกๆ ไม่ใช่ว่าพ่อจะกลับไปหลังจากที่ได้ให้มันตราแก่ลูก ไม่เลย พ่อจะต้องดูแลลูกๆเพื่อจะดูว่าลูกมีการพัฒนาที่ดีขึ้นเพียงใด และแล้วพ่อก็จะให้คำสอนเพื่อการปรับปรุงของลูกต่อไปเรื่อยๆ หากท่านจะจากไปหลังจากที่ได้ให้ความรู้ของหนึ่งวินาทีนี้แก่ลูก ท่านก็จะไม่ถูกรับว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ เป็นเช่นนี้มานานแล้วและท่านยังคงอธิบายแก่ลูกต่อไป มีรายละเอียดของต้นไม้และหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาที่ต้องเข้าใจ ท่านอธิบายแก่ลูกในรายละเอียด การขายส่งหมายถึง “มานมานะบาฟ” อย่างไรก็ตามท่านไม่เพียงแต่พูดเช่นนั้นแล้วจากไป ท่านต้องให้การหล่อเลี้ยงแก่ลูกเช่นกัน ลูกๆบางคนก็จดจำพ่อและแล้วก็หายไป ดวงวิญญาณนั้นๆที่มีชื่อนั้นชื่อนี้เคยศึกษาเล่าเรียนเป็นอย่างดี ท่านจะจำสิ่งนั้น ลูกแก่ๆนั้นก็ดีมาก แต่มายาก็ได้กลืนกินพวกเขาไป ผู้คนมากมายมาในตอนเริ่มต้น พวกเขาเข้ามาและเข้าไปสู่ตักของพ่อและสร้างเตอบ(บัทตี)ในทันที ทุกคนทดลองโชคของตนในสิ่งนั้น และขณะที่พวกเขาเหล่านั้นกำลังทดลองโชคของพวกเขา, มายานั้นก็พัดพาพวกเขาไปอย่างสมบูรณ์ พวกเขาไม่สามารถอยู่ได้ และสิ่งเดียวกันจะเกิดขึ้นหลังจาก 5000 ปี ผู้คนมากมายได้จากไป ครั้งหนึ่งของต้นไม้ต้องหายไปอย่างแนนอน ต้นไม้โตขึ้นแล้ว แต่ต้นเก่าก็ยังหลงเหลืออยู่ ลูกสามารถเข้าใจได้ว่าบางคนจะกลับมาศึกษาเล่าเรียนที่นี้อีกครั้งอย่างแนนอน พวกเขาจำได้ว่าพวกเขาเคยศึกษาเล่าเรียนกับพ่อและพวกเขาก็อยู่อย่างพ่ายแพ้ในขณะที่ผู้อื่นก็ยังคงศึกษาเล่าเรียนกับพ่อต่อไป และแล้วพวกเขาก็จะเข้ามาในสนามอีกครั้งหนึ่ง บาบาสอนอนุญาตให้พวกเขาเข้ามา: ให้พวกเขาเข้ามาและทำความเพียรพยายามอีกครั้ง พวกเขาจะได้รับสถานภาพที่ดีอย่างใดอย่างหนึ่ง พ่อเตือนลูกๆ: ลูกๆที่สุดแสนหวาน จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอและบาปของลูกจะถูกตัดออกไป ลูกจดจำท่านได้อย่างไร? ลูกคิดว่าบาบาอยู่ในดินแดนสูงสุดหรือไม่? ไม่เลย พ่อกำลังนั่งที่นี้ในพาหนะนี้ ลูกทุกคนก็รู้เกี่ยวกับพาหนะนี้ นี่คือ “พาหนะที่โชคดี” ท่านเข้ามาในผู้นี้ เมื่อลูกอยู่ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา ลูกเคยจดจำท่านในดินแดนสูงสุด แต่ลูกก็ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นด้วยการมีการจดจำระลึกถึงนั้น เวลานี้พ่อเองนั่งในพาหนะนี้และให้ศรัทธาแก่ลูก เหตุนี้เองลูกๆเข้าใจว่าเวลานี้บาบาอยู่ในยุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุดในดินแดนแห่งความตายนี้ ลูกรู้ว่าลูกต้องไม่จดจำบราห์มา พ่อพูดว่า จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอ พ่ออยู่ในพาหนะนี้และให้ความรู้แก่ลูก พ่อให้คำแนะนำของพ่อเองแก่ลูกและอธิบายว่า พ่ออยู่ที่นี้ ก่อนหน้านี้ลูกเคยคิดว่าท่านคือผู้อาศัยของดินแดนสูงสุด ที่ท่านมาและจากไป แต่ลูกก็ไม่ว่าเมื่อไหร่ ทุกคนได้เคยอยู่และจากไป? ไม่มีใครรู้ว่าภาพลักษณ์เหล่านั้นทั้งหมดที่ถูกสร้างขึ้นอยู่ที่ไหน และแล้วผู้ที่จากไปก็กลับมาในเวลาของตนเอง พวกเขายังคงเล่นบทบาทที่แตกต่างกันต่อไป ยังไม่มีใครสามารถไปสวรรค์ พ่อได้อธิบายว่า ลูกต้องทำความเพียรพยายามที่จะไปสวรรค์และต้องมีตอนสิ้นสุดของโลกเก่าและตอนเริ่มต้นของโลกใหม่ด้วยเช่นกัน ซึ่งลูกเรียกว่ายุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุด เวลานี้ลูกมีความรู้นี้ ผู้คนไม่รู้สิ่งใดเลย พวกเขารู้ว่าร่างกายนั้นถูกเผาและดวงวิญญาณก็จากไป เวลานี้คือยุคเหล็กและดังนั้นดวงวิญญาณก็จะกลับมาใช้ชาติเกิดใหม่ในยุคเหล็กอย่างแนนอน เมื่อลูกอยู่ในยุคทองลูกก็กลับมาใช้ชาติเกิดในยุคทอง ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่าสติของทั้งหมดของดวงวิญญาณคงอยู่ในโลกที่ไม่มีตัวตน สิ่งนี้อยู่ในสติปัญญาของลูก และแล้วเราก็มาจากที่นั่นนำร่างกายมาใช้ที่นี้และกลายเป็นมนุษย์ ทุกคนต้องมาที่นี้และกลายเป็นมนุษย์ และแล้วก็กลับไปบ้านตามลำดับกันไป ท่านจะไม่พาทุกคนกลับไป เพราะในกรณีนั้นก็จะมีการทำลายล้าง พวกเขาแสดงให้เห็นว่าการทำลายล้างอย่างสิ้นซากได้เกิดขึ้นแต่พวกเขาไม่ได้แสดงให้เห็นผลลัพธ์ของสิ่งนั้น ลูกรู้ว่าโลกนี้ไม่สามารถกลับมาว่างเปล่าได้ มีเพลงที่ร้องว่า รามจากไป ราวน์ผู้ที่มิครอบครัวยิ่งใหญ่ก็จากไป มีชุมชนของราวน์ทั่วทั้งโลก มีชุมชนที่เล็กมากของราม ชุมชนของรามมีอยู่ในยุคทองและยุคเงิน มีความแตกต่างอย่างมากมาย ภายหลังกึ่งก้านสาขาอื่นๆ ก็ปรากฏขึ้น เวลานี้ลูกรู้จักเมล็ดและต้นไม้เช่นกัน พ่อรู้ทุกสิ่ง และเหตุนี้เองท่านจึงเฝ้าแต่บอกทุกสิ่งแก่ลูก เหตุนี้เองท่านจึงถูกรับว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ หากจะมีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น(สำหรับท่านที่จะบอก) คัมภีร์ฯฯฯ ก็ไม่สามารถถูกเขียนขึ้นมาได้ ท่านเฝ้าแต่อธิบายแก่ลูกถึงราย

ละเอียดของต้นไม้ด้วยเช่นกัน วิชาหลักอันดับหนึ่งคือการจดจำพอ เป็นสิ่งนี้ที่ต้องใช้ความเพียรพยายาม ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับสิ่งนี้ อย่างไรก็ตามเวลานี้ลูกก็ยังไม่ด้วยเช่นกัน ไม่มีใครในโลกรู้ถึงสิ่งเหล่านี้ ลูกได้แสดงเวลาและวันที่ลาของศาสนาอื่นๆทั้งหมด พวกเขาทั้งหมดนั้นรวมอยู่ในเครื่องหนึ่งของวงจร แต่ก็มีผู้คนของสุริยวงศ์และจันทร์ราวงค์ ไม่ได้มีหลายต่อหลายยุคสำหรับพวกเขา มีเพียงสองยุค มีมนุษย์จำนวนน้อยมากที่นั่น ที่นั่นไม่สามารถมี 8.4 ล้านชาติเกิด ผู้คนได้สูญเสียความเข้าใจทั้งหมด และเหตุนี้เองพ่อจึงมาและอธิบาย พ่อผู้ซึ่งเป็นผู้สร้างหนึ่งที่นี่และทำให้ความรู้ของตัวเองของผู้สร้างและตอนเริ่ม ตอนกลางและตอนจบของสิ่งสร้างแก่ลูก ผู้คนของบาร์ตไม่รู้สิ่งใดเลย พวกเขาเฝ้าแต่กราบไหว้บูชาทุกคน พวกเขาเริ่มที่จะกราบไหว้บูชาใครก็ตามที่มา ชาวมุสลิม, ชาวพาสี ฯลฯ เนื่องจากพวกเขาได้ลิ้มรสชาติของศาสนาของพวกเขาเองและผู้ก่อตั้งศาสนาของพวกเขา ผู้อื่นทั้งหมดรู้เกี่ยวกับศาสนาของตนเอง พวกเขาทั้งหมดรู้ว่าเมื่อใดที่ได้มีการก่อตั้งศาสนานี้ๆ และโดยใคร แต่ไม่มีใครรู้ถึงประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของยุคทองและยุคเงิน พวกเขาเฝ้าแต่ดูที่ภาพลักษณ์และคิดว่านี่คือรูปของชีพบบา ท่านผู้เดียวเท่านั้นคือพ่อสูงสุดเหนือสิ่งใด ดังนั้นลูกต้องจดจำท่าน ผู้คนกราบไหว้บูชาศรัทธามากที่สุดเพราะเขาอยู่ถัดจากผู้เดียวนั้น พวกเขาเกรงกลัวและคิดว่าเขาเป็นพระเจ้าแห่งที่ติดด้วยเช่นกัน ต้องมีใครบางคนผู้ที่พูดความรู้นี้และแล้วเมื่อนั้นลูกก็จะได้รับมรดกของลูก พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่ให้ความรู้นี้แก่ลูก ไม่สามารถเป็นใครนอกจากพ่อผู้เดียวผู้ที่สามารถก่อตั้งโลกใหม่และดลใจให้เกิดการทำลายล้างโลกเก่า พวกเขาแม้กระทั่งเขียนว่าการก่อตั้งผ่านบราห์มา การหลอเลี้ยงผ่านวิษณุ และการทำลายล้างผ่านชางก้า สิ่งนี้หมายถึงเวลานี้ แต่พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งนี้ ลูกรู้นั่นคือโลกที่ไม่มีตัวตนในขณะที่นี่คือโลกที่มีตัวตน โลกนี้เหมือนกัน-อาณาจักรของรามและอาณาจักรของราวันคงอยู่ที่นั่น ค่ายก้องทั้งหมดเป็นของเวลานี้ อย่างไรก็ตามอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนนั้นเป็นเพียงการมีนิมิต ดวงวิญญาณอาศัยอยู่ในโลกที่ไม่มีตัวตนและแล้วดวงวิญญาณก็มาที่นี่เพื่อเล่นบทบาทของพวกเขา พวกเขาเพียงแค่สร้างภาพลักษณ์ของผู้ที่อยู่ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนซึ่งพ่ออธิบายสิ่งเหล่านี้ให้แก่ลูก ลูกๆต้องกลายเป็นเทวดานางฟ้าเหล่านั้นผู้ที่เป็นผู้อาศัยของอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน เทวดานางฟ้าไม่ได้มีเนื้อหนังและกระดูก พวกเขาพูดว่า ดาดีจีริชี่แม้กระทั่งให้กระดูกของเขา แต่ไม่มีการพูดถึงชางก้าที่ใดๆ มีวัดที่สร้างให้แก่บราห์มาและวิษณุ ไม่มีสิ่งใดเลยสำหรับชางก้า ดังนั้นพวกเขาจึงได้แสดงชางก้าสำหรับการทำลายล้าง อย่างไรก็ตามไม่ว่าเขาจะทำลายล้างด้วยการเปิดตาของเขา เทพจะสามารถทำความเข้าใจได้อย่างไร? พวกเขาไม่ทำเช่นนั้นและชีพบบาก็ไม่ได้ให้แนวทางเช่นนั้น และแล้วทุกสิ่งนั้นก็ขึ้นอยู่กับผู้ที่ให้แนวทางนั้น ผู้ที่พูดสิ่งใดก็จะได้รับการตำหนิ ผู้คนเหล่านั้นพูดว่าชีวาและชางก้าเป็นหนึ่งเดียวกันและเป็นเช่นเดียวกัน เวลานี้พ่อพูดว่า จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอ ท่านไม่ได้พูดว่า จดจำชีวาและชางก้า เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ถูกเรียกว่าผู้ชำระให้บริสุทธิ์ พระเจ้านิ่งที่และอธิบายความหมายของทุกสิ่ง ไม่มีใครรู้สิ่งเหล่านี้ และดังนั้นเมื่อพวกเขาเห็นรูปภาพเหล่านี้พวกเขาก็สับสน พวกเขาต้องบอกความหมายของภาพเหล่านั้นอย่างแน่นอน เป็นสิ่งที่ใช้เวลาสำหรับพวกเขาที่จะเข้าใจ เพียงกำมือเดียวจากหลายล้านที่ปรากฏตัวขึ้นมา ไม่ว่าพ่อจะเป็นเช่นไร ไม่ว่าพ่อจะเป็นอย่างไร เพียงกำมือเดียวจากหลายล้านเท่านั้นที่ตระหนักรู้จักพ่อได้ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1 อย่าได้สูญเสียเวลาของลูกในการคิดเกี่ยวกับสิ่งอื่นใด อยู่อย่างซบเซากับตัวลูกเอง คิดเกี่ยวกับตนเองและทำให้ดวงวิญญาณของลูกสโตประธาน

2 เพื่อที่จะเปลี่ยนจากมนุษย์ธรรมดาไปเป็นนารายณ์ ลูกต้องจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวในช่วงเวลาสุดท้ายของลูกเท่านั้น เก็บวิธีที่สูงส่งนี้ไว้เบื้องหน้าลูกและทำความเพียรพยายาม: นั่นคือดวงวิญญาณ นั่นต้องลิ้มรำนี่

พร: ขอให้ลูกกลับมาเป็นอิสระจากการถูกดึงดูด และเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่นทั้งหมด โดยการอยู่อย่างตระหนักรู้ว่าสิ่งเหล่านี้คือของขวัญพิเศษที่ลูกได้รับจากผู้ประทาน ลูกบางคนพูดว่าพวกเขาไม่มีความผูกพันยึดมั่นใดๆต่อใคร แต่พวกเขาชอบคุณธรรมโดยเฉพาะของบุคคลนั้นอย่างมาก หรือที่เขาหรือเธอมีคุณสมบัติพิเศษมากมายในการทำงานรับใช้ อย่างไรก็ตาม สำหรับความคิดของลูกถูกดึงดูดไปที่บุคคลหรือวัตถุใดๆนั้นคือการถูกดึงดูด ขณะที่เห็นคุณสมบัติพิเศษของผู้อื่น คุณธรรมของพวกเขาและงานรับใช้ของพวกเขาแล้วอย่าลืมนผู้ประทาน สิ่งเหล่านั้นคือของขวัญพิเศษจากผู้

ประทาน สำนักนี้จะทำให้ลูกเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่นและภาพลักษณ์ที่ตึงตูดทั้งหมด ลูกจะไม่ได้
รับอิทธิพลจากใครๆ

คติพจน์:

กลายเป็นนักสังคมสงเคราะห์ทางจิตเช่นนั้นที่ลูกแสดงจุดหมายปลายทางให้แก่ดวงวิญญาณเร่ร่อนและ
ทำให้พวกเขาได้พบกับพระเจ้า

***** โอม ชานติ *****